

DOSSIER DE PREMSA

‘La Movida. Crònica d’una agitació. 1978-1988’

Del 18 / 10 de 2019 al 16 / 02 de 2020

Pablo Pérez-Mínguez, *Divina May*, 1979-1985
© Pablo Pérez-Mínguez / VEGAP

ÍNDIX

Nota de premsa	3
Alberto García-Alix.....	6
Ouka Leele.....	7
Pablo Pérez-Mínguez.....	8
Miguel Trillo.....	9
Activitats relacionades.....	10
Imatges de premsa	11
Fundació Foto Colectania	15
Fundació Banco Sabadell	15
Informació pràctica	16

Foto Colectania reuneix en una ambiciosa exposició l'obra de quatre fotògrafs fonamentals de La Movida

- La mostra ofereix una aproximació a aquest moment històric des de la perspectiva de la fotografia, cobrint àmbits i mirades radicalment diferents.
- En l'exposició, que s'ha presentat al festival Les Rencontres d'Arles aquest estiu, es podran veure fotografies d'època d'Alberto García-Alix, Ouka Leele, Pablo Pérez-Mínguez y Miguel Trillo.

Barcelona, 17 d'octubre de de 2019.- La Fundació Foto Colectania, gràcies a la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell, ha inaugurat avui l' exposició '**La Movida. Crònica d'una agitació. 1978-1988**', comissariada per Antoine de Beupré, Pepe Font de Mora, Irene de Mendoza i coproduïda per **Foto Colectania** i **Les Rencontres d' Arles**.

L'exposició arriba a Barcelona després d'haver pel cinquanta aniversari del festival de fotografia més important del món, Les Rencontres d'Arles, on va obtenir gran èxit de crítica i públic. Precisament l'obra escollida pel cartell del festival va ser una imatge de la fotògrafa Ouka Leele.

Alberto García-Alix, Ouka Leele, Pablo Pérez-Mínguez i Miguel Trillo van formar part de La Movida, van convida i es van trobar en ambients molt diversos, però el més excepcional és que cadascú la va viure i la va fotografiar amb una energia irrepètible, apropiant-se des de pols radicalment diferents.

L'exposició presenta una polifacètica mirada sobre aquest moviment, en la que es podran contemplar extraordinàries fotografies d'època de tots els autors, autèntiques joies com les còpies d'època de García-Alix, els originals acolorits d' Ouka Leele, o els *cibachromes* de Pérez-Mínguez i Miguel Trillo. A més, la mostra inclou una selecció de materials com vinils, fanzines o cartells, així como una projecció d' actuacions musicals, que complementen els universos fotogràfics dels fotògrafs amb altres àmbits als quals es van vincular, com ara la música o el cinema.

Les obres de l'exposició pertanyen als mateixos fotògrafs i a la col·lecció Adolfo Autric.

La Movida i la fotografia

La Movida es considera una de les èpoques més singulars i espontànies de la cultura contemporània espanyola, que va tenir lloc fonamentalment al Madrid dels primers anys vuitanta, coincidint amb l'Alcaldia d'Enrique Tierno Galván. Després de diverses dècades de dictadura i ostracisme, la transició espanyola va veure néixer una nova generació fascinada per la modernitat i la idea d'allò nou, que va cristal·litzar en creadors procedents de diferents camps com la música, la moda el cinema, la pintura o la fotografia. Aquest apogeu cultural es va distingir d'altres ciutats europees per ser un fenomen que connectava directament amb la vida quotidiana del moment. La Movida, segons un dels seus protagonistes, "tenia la màgia de la sorpresa".

Madrid canvia i comença a haver-hi més gent als carrers durant la nit que pel dia. Sales de concerts com El Pentagrama o la mítica Rock-ola esdevenen espais neuràlgics de l'ambient *underground*; multitud de fanzines i revistes, ara considerades de culte, com ara *La Luna de Madrid* i *Madrid me mata*, vehiculen idees i posicionaments; milers de joves de tot el país segueixen setmanalment programes de televisió que estaven a l'avantguarda europea, com *La edad de oro*, per la que van desfilars artistes i grups musicals tant nacionals com internacionals, o *La bola de cristal*, un programa adreçat al públic infantil que va protagonitzar la polifacètica Alaska i que incorporava actuacions musicals de líders del moment com Santiago Auserón de Radio Futura. És també l'època d'on surten les primeres pel·lícules de Pedro Almodóvar com *Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón*, rodades en qualsevol lloc, amb diàlegs desenfadats i plenes de situacions desbaratades.

Alberto García-Alix, *Eduardo y Lirio*, 1980 © Alberto García-Alix / VEGAP

La Movida es va convertir, ja en el seu moment, en un fenomen àmpliament publicitat i mitificat. Diaris i televisions de tot el món van anar a Madrid per fer reportatges i explicar tot allò que hi passava. Però, més enllà de ser un moviment generacional o de compartir una sola ideologia, La Movida va ser un moment històric de gran efervescència, optimista i amb un eclecticisme acusat en moltes ocasions de narcisisme i frivolitat. Potser per això alguns han renegat d'aquest moviment, al qual seria interessant apropar-se des d'una òptica diferent: la de la recerca de la llibertat i la reivindicació de ser un mateix després d'un llarg període d'estancament.

Potser, com afirmen alguns dels seus protagonistes, el secret de La Movida es redueix a

que ha hagut èpoques en les quals la gent, senzillament, 's'ha trobat'. O com va dir Pérez-Mínguez, "on hi hagi tres persones amb ganes de fer quelcom tots junts, hi ha una 'movida'".

Els quatre fotògrafs que articulen l'exposició van ser indiscutibles protagonistes de La Movida: **Alberto García-Alix**, **Ouka Leele**, **Pablo Pérez-Mínguez** i **Miguel Trillo**. Tots ells van conviure, es van creuar i, a la seva manera, cadascun d'ells va ser un cronista de La Movida. L'excel·lència de la fotografia d'aquest període és precisament la seva aportació individual, reflex de la diversitat dels mons en els que es van bolcar i de les seves riques personalitats des d'un punt de vista fotogràfic i que donen com a resultat una mirada polièdrica d'aquell moment.

Ouka Leele, *Peluquería 16*, 1978 – 1980 © Ouka Leele / VEGAP

ALBERTO GARCÍA-ALIX

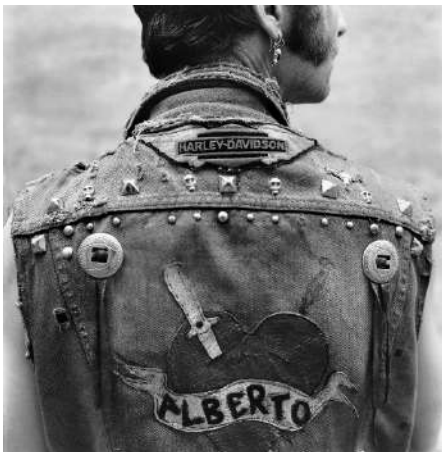
El conjunt de fotografies que reuneix l'exposició mostra una dècada en la vida d'Alberto García-Alix, des de 1978 a 1988. Època de joventut que va viure intensament, capturada en la seva major part en 35 mil·límetres. Imatges que constaten la seva necessitat d'aventura vital per a la creació i retraten els companys i els moments de convulsió i d'agitació personal, a més de la recerca del plaer i de la diversió a través dels opiacis. La frase "Do not follow me, I'm lost", a més de ser el primer tatuatge de García-Alix, reflecteix perfectament el que van ser aquells anys per a l'autor.

"Si algú pot parlar d'Alberto García-Alix, aquest sóc jo. He estat testimoni del seu temps i de les seves aventures. Els seus passos han estat també els meus passos. És possible que ens haguem canviat les ombres, doncs quan l'abandono i començo a adormir-me, tinc por que l'ombra que em segueix sigui la seva".

"Ara aquells anys queden tan llunyans que Alberto és capaç de dir que ho he deformat tot. Dels amics presents en aquestes imatges quedem pocs. Molt pocs. La mort va poder escollir al seu gust als nois que van donar un pas endavant amb la seva desoladora mística. Els que encara seguim vius no els oblidem. Pel que fa a mi, que vaig perdre la meua ombra per seguir la d'Alberto, fins avui m'he mantingut en silenci. Si ho he fet, no és només per ser el seu pusil·lànim còmplice i menys encara per l'agraïment que segons ell li dec. Si he callat molt de tot allò viscut aquella dècada al seu costat, és per les seves fotos. És estrany. Des del començament vaig creure en elles i aquest va ser el meu únic encert. Ara sé que les seves imatges són el consol que em recompensa per haver-li seguit, i que elles són, sense paraules, els que parlen per mi amb Alberto".

Fragment d'un diàleg mantingut entre Alberto García-Alix i Xila, el seu alter ego.

Biografia

Nascut el 1956 a Lleó; viu i treballa a Madrid. Fotògraf, creador audiovisual, escriptor i editor. Les seves primeres exposicions en solitari les realitza en els anys vuitanta. Ha estat guardonat amb el Premio Nacional de Fotografía (1999) i el Premi PHotoEspaña (2012). A més, ha estat nomenat 'Cavaller de l'Ordre de les Arts i de les Lletres de França' el 2012.

Entre d'altres, ha exposat el seu treball en el Museo Nacional Centre de Arte Reina Sofia, la parisenca Maison Européenne de la Photographie, el Museu Casa de la Fotografia de Moscou, o el Museu Nacional del Prat. Les seves obres es troben en grans col·leccions d'art de tot el món com l'alemanya Deutsche Börse o els Fons Nacionals

d'Art Contemporani de França.

Alberto García-Alix, autorretrato con chaleco, 1989

OUKA LEELE

Companya de fatigues d'artistes com Javier Mariscal, Ceesepe, Alberto García-Alix o Pedro Almodóvar, Ouka Leele ha residit a Barcelona, Madrid i Nova York des de la seva joventut. Des de principis dels vuitanta, va signar la seva obra sota el pseudònim d'Ouka Leele, malgrat que el seu veritable nom és Bàrbara Allende Gil de Biedma.

Només les insòlites circumstàncies de la desenfadada època de La Movida poden explicar la frescor i el risc amb què aquesta jove creadora es va atrevir a experimentar amb un particular llenguatge.

Les seves fotografies oníriques són el resultat, segons l'autora, d'idees que lentament prenen forma en la seva imaginació: "Primer crec la imatge i després la fotografia. Utilitzo la càmera com a registre d'alguna cosa que jo he creat abans i com a base per a pintar-lo. La meua obra és una barreja de teatre, imaginació, pintura i fotografia."

L'experiència subjectiva ha portat a Ouka Leele a pintar amb aquarel·les les fotografies que feia en blanc i negre. Segons paraules de l'autora, "el color fotogràfic mai m'ha agradat. És una foto, però no és la realitat: em semblava que els meus records de l'experiència es perdien amb la foto en color".

Biografia

Ouka Leele, autorretrato

Nascuda l'any 1957, a Madrid, on viu i treballa actualment. Bàrbara Allende Gil de Biedma realitza la seva obra amb el pseudònim d'OUKA LEELE. Es pot dir que és una artista tot terreny: ha fusionat pintura i fotografia, ha escrit llibres de poesia, ha dissenyat i organitzat poètiques i multitudinàries performances, ha treballat en cinema, videoart i llargmetratge documental, fins i tot s'ha encarregat de l'escenografia i el vestuari d'una òpera de Benjamin Britten ...

Les seves múltiples facetes artístiques l'han portat a treballar amb Almodóvar a *Laberinto de Pasiones*, a exposar internacionalment, a ser la primera artista espanyola a la *Shangai Biennale*. També ha aconseguit nombrosos reconeixements com ara la nominació a un Goya, el Premi Nacional de Fotografia o el de Bibliofilia, entre d'altres.

PABLO PÉREZ-MÍNGUEZ

Pioner a Espanya en diferents àmbits de la creació fotogràfica, Pablo Pérez-Mínguez va ser el gran retratista de *La Movida* madrilenya. El seu estudi va ser uns dels centres neuràlgics de l'època, per on van passar i es van fotografiar tots els protagonistes del moment. Creador d'enginyoses sèries, el seu lema era "Vale todo", reflex de la impactant imatgeria gamberra de la seva mirada i dels personatges que van posar davant la seva càmera. Així explica Pérez-Mínguez aquella època:

"El meu estudi, recentment obert el 1981, era un cabaret constant, on es representava diàriament, sense guió, la nostra vida mateixa. S'obria a les sis de la tarda i no parava d'entrar i sortir gent fins a les onze o dotze de la nit. Després ens dispersàvem i retrobàvem arreu de la nit madrilenya. De vegades tornàvem de matinada i seguíem fent fotos, cada vegada amb més intensitat".

"Pedro Almodóvar posava en el meu estudi de forma natural en completa llibertat ... i sense complexos, gaudint amb els seus morbos i les seves provocacions constants. Representava tot tipus de personalitats, improvisant les escenes amb les motivacions més embogides i absurdes ... A més, al meu estudi vam fer junts vídeos casolans, una fotonovel·la i ell hi va rodar la seva mítica pel·lícula *Laberinto de Pasiones*".

"Érem fills del pop i de l'underground, del còmic, de les fotonovel·les i de la publicitat. En el nostre Olimp particular, tots érem déus polivalents, fascinats per la cultura popular".

Biografia

Nascut el 1946, Madrid, ciutat on va morir en 2012. Va realitzar diverses iniciatives a favor de la creació fotogràfica a Espanya: el 1971 va fundar la revista *Nueva Lente*, que va suposar un trencament absolut, gràcies a les seves impactants portades i la filosofia dels seus continguts, i el 1975 forma part de l'equip fundador del Photocentro i la Photogalería, iniciant una intensa activitat a través de conferències i col·laboracions escrites per a la promoció de la fotografia com a art. Inaugura la dècada dels vuitanta amb l'exposició *Madrid Foto-Poro-80*, més de 200 retrats en un primeríssim primer pla de personatges de la *Movida* madrilenya. El seu estudi del carrer Monte Esquinza va ser testimoni de multitud d'happenings, diapo-parties, rodatges de pel·lícules i de videoclips, com mostra l'ampli nombre d'imatges del seu arxiu fotogràfic, convertit en un referent. A partir de l'any 2000 comença a editar llibres que recullen àmpliament la seva obra com a fotògraf. El

reconeixement oficial li va arribar el 2006 amb el Premio Nacional de Fotografía.

Pablo Pérez-Mínguez

MIGUEL TRILLO

Miguel Trillo va retratar de manera perseverant la llibertat del carrer i la joventut agrupada en tribus segons la seva manera de vestir i els seus comportaments. La coherència de la seva trajectòria fotogràfica es reforça amb la perspectiva de la dècada dels 80 en què va apostar per formats pioners com la projecció, el fanzine o la fotocòpia.

Les fotografies de Miguel Trillo formaven part de la seva vivència. Va fotografiar la vida nocturna madrilenya, quan aquella nit estava poblada de gent de la seva generació. Pròxim a l'epicentre de l'escena contracultural i les actuacions musicals del moment, afirma: "Els grups sempre feien el mateix sobre l'escenari, sempre representaven el mateix paper, ja fos a París, Roma, Londres o Madrid ... Però en el pati de butaques, a la sorra de la plaça, l'espectacle era nou cada vegada".

El mateix Miguel Trillo contextualitza: "El meu treball no l'acceptaven al món del periodisme perquè eren fotografies de 'posats', però tampoc l'acceptaven al món de la fotografia creativa perquè eren massa 'fàcils'. A mi m'interessava l'exploració de la icona, la seva repetició i variació, i suposo que això té a veure amb la meua formació de filòleg. Una paraula és una imatge camuflada entre lletres".

"El que jo estava fotografiant a Madrid era un detall d'un vaquer, una canellera, un pentinat, l'espai d'un local ... Em preguntava per què el món del carrer -la nit, les indumentàries ...- es considerava art contemporani a Nova York i no a Espanya".

Biografia

Nascut el 1953, a Jimena (Cadis); viu i treballa a Madrid. Llicenciat en Filologia i en Imatge. Des de finals dels anys 70 retrata joves en concerts de rock en una Espanya sortida de la dictadura del general Franco. En els 80 fotografia el Madrid de la Movida. En les dues

últimes dècades, sense deixar de reflectir la joventut espanyola, ha viatjat a les capitals d'Àsia a la recerca de noves estètiques de la música pop, del còmic manga i de la moda de carrer. La seva extensa i constant obra de tribus urbanes s'emmarcaria dins d'un documentalisme fotogràfic amb intencions conceptuals. Així ho evidencien tant els seus fanzines o catàlegs en forma de tires de postals i segells com els seus muntatges expositius.

Miguel Trillo, 2014. Foto: Ana Torralva

ACTIVITATS RELACIONADES

PROJECCIÓ DE LA PEL·LÍCULA «PEPI, LUCI, BOM Y OTRAS CHICAS DEL MONTÓN» A LA FILMOTECA DE CATALUNYA

Amb motiu de l'exposició "La Movida. Crònica d'una agitación" la Filmoteca de Catalunya projecta el divendres 11 d' octubre a las 19h la pel·lícula "Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón". Aquest primer llargmetrage de Pedro Almodóvar, malgrat la seva gestació artesanal, va aportar al cinema espanyol una insospitada corrent d'aire fresc.

La presentació de l'activitat va anar a càrrec d'Octavi Martí, director adjunt de la Filmoteca, i de Pepe Font de Mora, director de Foto Colectania i comissari de l'exposició.

Dir. Pedro Almodóvar, 1980.

Int.: Carmen Maura, Eva Siva, Félix Rotaeta, Olvido Gara "Alaska", Kiti Manver, Cecilia Roth, Julieta Serrano.

España. VE. 80'. Digital.

CORRESPONDÈNCIES. IMATGE I CONTRACULTURA

Amb motiu de l'exposició sobre La Movida, Foto Colectania dedica la nova entrega del seu programa en línia Correspondències al tema de la imatge i la contracultura. Compta amb la participació de Borja Casani, cofundador de la Galeria Moriarty de Madrid, comissari d'exposicions d'art i editor de *La Luna de Madrid* y *El Estado Mental*, i amb l'escriptora i periodista Andrea Valdés, col·laboradora de Babelia d'El País, Cultura / s de La Vanguardia i El Estat Mental.

www.correspondencias.fotocolectania.org

Sobre el programa: Correspondències és un projecte on-line que vol reflexionar sobre la rellevància que ha pres la fotografia en la cultura visual contemporània sense perdre la perspectiva històrica i els seus contextos originals de creació i difusió. Els lliuraments de les cartes es fan quinzenalment i el programa té una durada de tres mesos (d'octubre a desembre al 2019). Aquest programa compta amb la col·laboració principal de la Fundació Banc Sabadell.

IMATGES DE PREMSA

Peus de foto

Imatges disponibles a: <https://bit.ly/2l4RsMP>

L'ús d'aquestes fotografies queda restringit a la il·lustració de l'exposició de Foto Colectania. Preguem no ometin la referència al copyright de les imatges.

Alberto García-Alix
Ana Curra esperando mis besos, 1984
Gelatina y plata sobre papel baritado, tintado al té.
Copia de época
© **Alberto García-Alix/VEGAP**

Alberto García-Alix
Eduardo Haro y Lirio, 1980
Gelatina y plata sobre papel baritado, tintado al té.
Copia de época
© **Alberto García-Alix/VEGAP**

Alberto García-Alix
Gabriel Fix, 1980
Gelatina y plata sobre papel baritado, tintado al té.
Copia de época
© **Alberto García-Alix/VEGAP**

Alberto García-Alix
Autorretrato con el cuerpo herido, 1981
Gelatina y plata sobre papel baritado. Copia de época
© **Alberto García-Alix/VEGAP**

Miguel Trillo
Junto a Rock-Ola. Madrid, 1983
Cibachrome, copia de época
© Miguel Trillo/VEGAP

Miguel Trillo
En la sala Rock-Ola. Madrid, 1982
Cibachrome, copia de época
© Miguel Trillo/VEGAP

Miguel Trillo
Concierto de Cadena Perpetua en el Festival Lega-Rock. Leganés (Madrid), 1984
Cibachrome, copia de época
© Miguel Trillo/VEGAP

Miguel Trillo
Junto a la sala El Jardín. Madrid, 1981
Gelatina y plata sobre papel baritado
© Miguel Trillo/VEGAP

Ouka Leele
El beso, 1980
Copia digital (Vitra)
© Ouka Leele/VEGAP

Ouka Leele
Madrid, 1984
Cibachrome a partir de una fotografía en blanco y negro pintada con acuarelas. Copia de época
© Ouka Leele/VEGAP

Ouka Leele
Peluquería, 1978-1980
Copia digital (Vitra)
© Ouka Leele/VEGAP

Ouka Leele
Un domingo por la mañana, 1981
Copia digital (Vitra)
© Ouka Leele/VEGAP

Pablo Pérez-Mínguez
Póster Rock-Ola: Alaska, Pedro y Fabio, 1983
Cibachrome, copia posterior
© **Pablo Pérez-Mínguez/VEGAP**

Pablo Pérez-Mínguez
Camerinos del Marquee. Concierto de Alaska y los Pegamoides, 1981
Copia digital
© **Pablo Pérez-Mínguez/VEGAP**

Pablo Pérez-Mínguez
Divina May, 1982
Cibachrome, copia posterior
© **Pablo Pérez-Mínguez/VEGAP**

Pablo Pérez-Mínguez
Fabio, agente secreto, 1982
Cibachrome, copia posterior
© **Pablo Pérez-Mínguez/VEGAP**

FUNDACIÓ FOTO COLECTANIA

Foto Colectania és una entitat sense ànim de lucre, creada en Barcelona l'any 2002, amb l'objectiu de difondre la fotografia i donar-la a conèixer en l'àmbit social, artístic i educatiu del país. Els programes que desenvolupen, des de exposicions fins a activitats i publicacions, es basen en la creació d'un projecte innovador i participatiu que tingui com a eix principal el pensament entorn a la imatge.

Foto Colectania, amb seu al Passeig Picasso 14, en ple barri del Born, s'ha consolidat com un centre de referència en el camp de la fotografia que acull una fotogràfica de més de 3.000 obres de 80 autors espanyols i portuguesos, a banda de l'arxiu del fotògraf Francisco Gómez i altres fons de diversos col·leccionistes privats. A banda de l'espai expositiu, la nova seu compta amb una càmera de conservació on s'hi guarda la col·lecció de fotografia, una biblioteca i una sala audiovisual.

FUNDACIÓN BANCO DE SABADELL

La Fundación Banco Sabadell és el col·laborador principal de Foto Colectania i participa en l'exposició La Movida. Crònica d'una agitació. 1978-1988. La Fundació Banc Sabadell es va constituir com a fundació privada l'any 1994 amb el propòsit d'estimular l'excel·lència i promoure el saber i la cultura. L'objectiu de la Fundació és promoure activitats de divulgació, formació e investigació en els àmbits educatius, científic i cultural, així com fomentar i recolzar el talent jove. Al llarg de la seva trajectòria, ha contribuït a impulsar activitats en aquests àmbits i també s'ha consolidat com a organitzadora dels prestigiosos guardons Premi Fundació Banc Sabadell a la Recerca Biomèdica, Premi Fundació Banc Sabadell a la Recerca Econòmica i Premi Fundació Banc Sabadell a les Ciències i la Enginyeria.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

INFORMACIÓ PRÀCTICA

La Movida. Crònica d'una agitació, 1978-1988

Del 18 d'octubre al 16 de febrer de 2020

Roda de premsa

Dijous, 17 d'octubre, a les 12:30h

Visita guiada amb Alberto Garcia-Àlix, Miguel Trillo i Rocío Pérez-Mínguez

Dijous, 17 d'octubre, a les 18:30h

Inauguració

Dijous, 17 d'octubre, a las 20:00h

Obertura al públic

Divendres, 18 d'octubre

Imatges disponibles a: <https://bit.ly/2nq1WHr>

Fundació Foto Colectania

Passeig Picasso 14

08003 Barcelona

www.fotocolectania.org/

Horaris

De dimarts a dissabte d'11h a 20h; i diumenges d'11 a 15h.

Entrada: 4 € (Reduïda: 3 €. 1r diumenge de mes, entrada gratuïta)

Exposició coproduïda per Foto Colectania i Les Rencontres d'Arles

ARLES —
**LES RENCONTRES
DE LA PHOTOGRAPHIE**

Amb la col·laboració de:

FilmoTeca
de Catalunya

rtve

EGM
QUALITYIMAGE

COLABORADOR PRINCIPAL

B Sabadell
Fundación

COLABORADOR DE ACTIVIDADES

Damm
Fundació

PATROCINADORES DE FOTO COLECTANIA

HAVAS
MEDIA GROUP

NESPRESSO.

BODEGAS
RODA
RIOJA

CON LA COLABORACIÓN DE

 Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

 Institut de Cultura
de Barcelona
BCN

LA VANGUARDIA

Per a més informació:

Barcelona. Yolanda Jiménez / Yolanda@mahala.es / +34 609 61 62 01 / +34 93 412 78 78

Madrid. Marta del Riego / mdelriego@mahala.es / + 34 654 62 70 45 / + 34 91 826 17 22

www.mahala.es

MAHALA

Comunicación
y Relaciones Públicas